

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

Austenland

Vakáció Mr. Darcyval

„Elragadó!”

– Stephenie Meyer,
a Twilight saga írója

fine selection

S H A N N O N H A L E

SHANNON HALE

Austenland

Vakáció Mr. Darcyval

A decorative flourish consisting of a long, sweeping horizontal line that curves upwards and ends in a small, elegant scroll.

Colin Firth-nek

Maga remek fickó, de én férjnél vagyok,
úgyhogy szerintem legyünk inkább csak barátok!

Előszó

ÁLTALÁNOSAN ELISMERT IGAZSÁG, hogy egy harmincvalahány éves nő, akinek kielégítő állása van, és mesés frizurája, nem sok mindenben szenvedhet hiányt. Így Jane Hayesről, aki eléggé csinos és eléggé eszes volt, úgy gondolták, nincs igazán miért panaszkodnia. Igaz, nem volt férje, de erre mostanában már nincs is szükség. Voltak udvarlói, akik ugyan jöttek-mentek a kölcsönös elégedetlenséggel záruló viszonyok hosszú sorában, de hát – mostanság ez így megy, nem igaz?

Ám Jane-nek volt egy titka. Napközben sürgölődött és ebédelt, e-mailezett és túlórázott, és épphogy tartotta a határidőket, de néha, mikor ideje engedte, kilépett a turkálóban vásárolt körömcipőből, leheveredett a megörökölt kanapéra, lecsavarta a lámpát, bekapcsolta a húszcentis képtálmérőjű televíziót, és elmerült abban, amit hiányolt.

Azaz néha megnézte a *Büszkeség és balítéletet*.

Tudják, a BBC dupla változatát, amelyben Colin Firth játsza a snájdig Mr. Darcyt, az a bájos, kebles angol színésznő pedig Elizabeth Bennetet, úgy, ahogy mindig is elképzeltük. Jane újra és

újra megnézte azt a részt, amelyben Elizabeth és Mr. Darcy egymásra néznek a zongora felett, és felszikkrik köztük a levegő, a nő arca ellágyul, a férfi elmosolyodik, a mellkasa megemelkedik, mintha csak belélegezné a nő látványát, a szeme pedig úgy ragyog, hogy az ember azt gondolná, mindjárt kibuggyan a könnye... Ó!

Jane szíve minden alkalommal hangosan dobolt, lúdbőrözött a teste, a gyomrát marokra szorító őrlítő fájdalmat pedig valami bűnös dologgal csitította el, mondjuk csokis gabonapehellyel. Aznap éjjel Lincoln-kalapot viselő urakról álmodott, reggel aztán kinevette magát, és eljátszott a gondolattal, hogy a DVD-ket és az összes Jane Austen-könyvét elviszi az antikváriumba.

De persze, nem tette meg soha.

Az a bosszantó filmváltozat volt a bűnös. Mert igaz, hogy Jane tizenhat évesen olvasta először a *Büszkeség és balítéletet*, és azóta vagy egy tucatszor, és a többi Austen-regényt is elolvasta legalább kétszer (kivéve persze *A klastrom titkát*). De csak miután a BBC életre keltette a történetet, akkor léptek át a szűk térdnadrágos úriemberek Jane olvasói fantáziájából a valóságos reményei közé. Austen mulatóságos, bölcs, metsző narrációjától megfosztva a film színtiszta románc lett. Ráadásul a *Büszkeség és balítélet* a valaha volt legcsodálatosabb, körömrágó izgalommal teli románc volt. Az a fajta, amely egyenesen a lelkéig hatolt, hogy Jane beleborzongott.

Zavarba ejtő volt ez az egész. Nem is igazán akart beszélni róla. Úgyhogy lépünk is tovább.

1 évvel ezelőtt

JANE ANYJA, SHIRLEY MEGLÁTOGATTA JANE-T, és magával hozta Carolyn nagy-nagynénit. Kínos összejövétel volt, és a társalgás szüneteiben Jane hallotta az elszáradt levelek koppanását, amint a padlóra hulltak. Szerette a szobanövényeit, de úgy tűnt, meghaladja a képességeit, hogy életben tartsa őket.

– Jane, igazán nem tudom, hogy vagy képes itt élni – jelentette ki Shirley, kiszedegetve a törékeny leveleket a sápadt zöldek közül.

– Halálközeli élményünk volt abban a koporsószerű liftben, nem igaz, Carolyn, drágám? Biztos vagyok benne, hogy szegény nénikéd pihenne egy kicsit, de ez a hely itt olyan, mint egy szauna, és nincs egy percnyi csend – állandóan hallani a közlekedés zaját, az autók riasztóját meg a szirénákat. Biztos, hogy nincs nyitva az ablak?

– Ez Manhattan, mami. Itt ez van.

– Hát, nem is tudom.

Csípőre tette a kezét, és rosszállóan Jane felé fordult. A hatvanéves fapadló felnyögött a lába alatt.

Épp most szedtem fel Carolynt a lakásán, és amint az utcai szobájában ültem, ott olyan áldott csend volt, megesküdtem volna, hogy vidéken vagyunk.

Ez azért van, mert akinek van pénze, meg tudja fizetni a vastag ablakokat – gondolta Jane.

– Na, mindegy. Inkább azt mondd, mi újság a...

Kérlek, ne mondd ki! – gondolta Jane. *Ne kérdezz a szerelmi életemről!*

– ...barátnóddal, Mollyval?

– Ó, Molly! Jól van. Szabadúszóként dolgozik az újságnál, amióta megszülte az ikreket. Molly meg én hatodikos korunk óta vagyunk barátnők – magyarázta Jane Carolynnak, aki kerekesebb székével a bejárati ajtó előtt ült.

Carolynnak annyi ránc volt az arcán, ahány barátnője van egy ujjlenyomatban. Nem csak a szeme körül meg a homlokán, hanem finom redők árktolták az egész, keskeny arcát. Kifejezetlenül pillantással nézett vissza Jane-re, aztán egy parányit megrebbent a szeme, mintha az égre emelné. Jane nem tudta, hogy megrovóan, vagy cinkosan, ezért úgy tett, mintha nem vette volna észre.

Legutóbb tizenkét éves korában látta Carolynt, a nagyanyja temetésén. Különösnek tűnt, hogy az anyja, aki azért jött a városba, hogy együtt ebédeljenek, ragaszkodott hozzá, hogy Carolynt is magával hozza. De a mohó, jelentőségteljes pillantásokból, amelyeket az anyja vetett rá, Jane kitalálta az okát. Az idős nő egyre öregebb lesz, Shirley pedig jó benyomást akart kelteni benne – utolsó kísérletet téve a tenger gyümölcseiből származó vagyon maradékának megszerzésére. Azzal, hogy Jane-ért a lakására mentek, és nem az étteremben találkoztak vele, egészen biztosan az volt Shirley terve, hogy megmutassa Carolynnak, milyen szégyenletes körülmények között él az unokahúga.

– Indulhatnánk – javasolta Jane, aki alig várta, hogy véget vessenek ennek az ügyeskedésnek.

– Jól van, édesem, csak előbb hadd igazítsam meg a hajad!

Jane pedig, harminckét éves felnőtt nő léte, követte az anyját a fürdőszobába, és zokszó nélkül tűrte a simítást, lakkozást, csavarást. Bármennyi idős volt is, mikor az anyja kezelésbe vette a haját, Jane úgy érezte, mintha pontosan hétéves volna. De hagyta, hogy az anyja kiélje magát, mert Shirley „Miss francia konty 1967” Hayes csak egy jól elkészített frizurában talált igazi megnyugvást.

– *Hallgasd* figyelmesen, drágám! – kezdte Shirley suttogó hangon, sietősen előadott „Hogyan keltsünk jó benyomást az idősekben” című előadását. – Azt nagyon szeretik. Kérdezd a gyerekkoráról, és hagyd, hadd beszéljen, ha kedve tartja! Életének ezen a pontján már csak az emlékei maradtak szegénykémnek.

Amikor kiléptek a fürdőszobából, Carolyn nem volt ott, ahol hagyták. Jane átszaladt a másik szobába, maga elé képzelve, amint a kerekes szék ledöcög a lépcsőn (rémülten idézte fel a tizenegyedik születésnapján, a pizsamapartin titokban megnézett *Az elcsereült gyermek* című horrorfilm képsorát). De Carolyn az ablaknál találta, amint lehajolva, egy padlón álló növényt próbált a napfény sárga négyszögébe vonszolni. Jane hirtelen egy csattanást hallott, ahogy a *Büszkeség és balítélet* DVD, növényi rejtekhelyéről kiesve, a padlón landolt.

Jane érezte, hogy elvörösödik. Carolyn elmosolyodott; számtalan ráncá néhány mély barázdába gyűlt az arcán.

Na és, ha meglátta a DVD-t? Sok embernek megvan. Miért kellene elrejtene? Nem rejtette el *Az ítélet: család* első teljes évadját, és az *Együgyűek jogáját* sem. Ám Carolyn mosolyában volt valami, amitől Jane úgy érezte, mintha alsóneműben állna ott. Koszos alsóneműben.

Az étteremben, mikor Shirley kiment, hogy, amint mondani szokták, bepúderezze az orrát, Jane igyekezett úgy tenni, mintha a legkevésbé sem érezné kellemetlenül magát. Egy perc néma csönd. Jane a salátájában turkált, a villájával kiszedegetve belőle a rukolát.

– Meleg öszünk van, nemde? – kezdeményezett.

– Azon tűnődsz, vajon megláttam-e – jelentette ki Carolyn.

Egyesek hangja durva lesz és érdes a korral, másoké éles, mint a törött üveg. Carolyn hangja lágy volt, mint a homok, amelyet addig korbácsolnak a hullámok, míg olyan finom nem lesz, akár a porcukor.

– Mit? – kérdezte Jane látszólag közömbösen.

– Ez egy ördög, ez a Mr. Darcy. De nem rejtenéd egy szobanővénybe, ha nem lenne lelkifurdalásod miatta. Ez elárulja nekem, hogy nem csak úgy ábrándozol róla. Elmúltál harminc, nem vagy férjnél, nem jársz senkivel – már ha hinni lehet anyád pletykáinak és a lakásodban látott képeknek. És ez mind erre a történetre vezethető vissza. Te megszállott vagy.

Jane nevetve felelte:

– Nem vagyok megszállott.

De valójában az volt.

– Hm. Elpirultál. Árudd el nekem, mi olyan mámorító abban a történetben?

Jane lenyelte a korty vizet, és a válla felett a női mosdó felé pillantott, hogy meggyőződjön róla, az anyja még hallótávolságon kívül van.

– Azonkívül, hogy szellemes és mulatságos, és talán a legjobb regény, amit valaha írtak, a legtökéletesebb románc is az egész világirodalomban, és az életben semmi nem képes felérni hozzá. Úgyhogy egész életemben ennek az árnyékában bicegek.

Carolyn rámeredt, mintha várná a folytatást. Ám Jane úgy érezte, már így is eleget mondott.

– Ez valóban egy jó regény – szólalt meg Carolyn –, de te nem egy könyvet rejtegettél a cserépben. Láttam a filmet. Tudom, ki az a Colin Firth, drágám. És azt hiszem, tudom, mire vársz. Mi az, ami miatt takaréokra állítottad az életedet.

– Nézd, Carolyn néni, szó sincs róla, hogy azt hinném, végül valahogyan feleségül mehetek majd Mr. Darcyhoz. Csak éppen... a valóságban semmi nem tűnik annyira jónak, mint... ó, mindegy. Nem akarom, hogy azt hidd, az unokahúgod valamiféle fantázia-világban él.

– És ott élsz?

Jane erőltetett mosollyal felelt:

– Meleg őszünk van, nem igaz?

Carolyn úgy összepréselte az ajkát, hogy az is éppen olyan rancos lett, mint az arca.

– Hogy áll a szerelmi életed?

– Absztinens vagyok.

– Valóban? Harminckét évesen feladod. Hm. Megkockáztathatok egy feltevést?

Carolyn előrehajolt; selymes hangja jól hallható volt a tányércsörögés és az üzletemberek túl hangos nevetése ellenére is.

– Nem túl jól alakulnak a dolgaid, és minden alkalommal, amikor a valóság csalódást okoz, egy kicsivel még jobban beengeded Mr. Darcyt az életedbe. Talán már eljutottál arra a pontra, amikor annyira ragaszkodsz ahhoz a gazemberhez, hogy nem is éred be kevesebbel.

Egy olajbogyó tapadt a Jane villájára szúrt salátához, és mikor megpróbálta lerázni róla, átrepült az asztal felett, és a pincér fenekének

csapódott. Jane összevonta a szemöldökét. Az igaz, hogy a volt pasijai listája igazán szánalmas. És ott az az álom, egy pár héttel korábbról. Rongyos menyasszonyi ruhában volt (á la Miss Havisham a *Szép reményekből*), és egyedül táncolt egy sötét házban, míg arra várt, hogy eljöjjön érte Mr. Darcy. Amikor zihálva felriadt, az álom emléke még mindig olyan fájdalmas és rémisztő volt, hogy nem tudott rajta nevetni. Ami azt illeti, még mindig nem tud.

– Talán bediliztem – jelentette ki Jane.

– Emlékszem rád, Jane – nézett rá Carolyn, agyonmosott farmert idéző, halványkék szemével. – Emlékszem, amint ott ültem veled abban a filagóriában a tó partján, a nővérem, a te nagymamád temetése után. Emlékszem, nem féltél elmondani, hogy a szertartás alatt eszedbe jutott, vajon mi lesz ebédre, és megkérdezted tőlem, ez nagyon rossz dolog-e. Azt jelenti-e, hogy nem szeretted eléggé a nagymamádat? A kedves hangod, a kislányos kérdéseid egy kisértő tompították akkor a fájdalmam életét. Te túl őszinte vagy ahhoz, Jane, hogy hagyd magad így becsapni.

Jane bólintott.

– Azon a napon csipkegallért viseltél. Azt gondoltam róla, hogy nagyon elegáns.

– Néhai férjem vette nekem azt a ruhát. Az volt a kedvencem.

Carolyn összehajtogatta a szalvétáját, kissé reszkető kézzel lesimítva a szélét.

– Harold meg én pocsék házasságban éltünk. Ő nem sokat beszélt, és teljesen lekötötte a munkája. Én unatkoztam, és elég gazdag voltam ahhoz, hogy a háta mögött kellemes fiatalemberekkel randevúzzak. Egy idő múlva Harold is elkezdett félrelépegetni. Azt hiszem, főleg azért, hogy nekem fájdalmat okozzon. Csak amikor

már túl öreg voltam ahhoz, hogy az aranyifjak vonzónak találjanak, akkor fordultam a mellettem álló férfi felé, és rájöttem, hogy mennyire szeretem az arcát. Két csodálatos évünk volt, mielőtt elvitte a szíve. Olyan bolond voltam, Jane! Nem láttam meg azt, ami a valódi érték, amíg az idő el nem sodort minden egyebet.

Érzelemmentesen beszélt, a szavak mögül már régen elkopott a fájdalom.

– Sajnálom.

– Hm. Jobb volna, ha magadat sajnálnád. Én öreg vagyok és gazdag, és az emberek hagyják, hogy azt mondjak, amit csak akarok. Úgyhogy kimondom. Találd meg, ami a valódi érték a számodra! Nincs értelme valaki más történetére hagyatkozni egész életedben. Tudod, hogy az a könyv Austennek magának sem hozott semmi jót – vénlányként halt meg.

– Tudom.

Ez a gondolat sokszor kísértette Jane-t, és az Austen-ellenes tábornak is ez volt a kedvenc fegyvere.

– Nem mintha bármi baj volna a vénlányokkal – tette hozzá Carolyn, megveregetve a finom redőket a nyakán.

– Hát persze hogy nincs. A vénlány csak egy régies kifejezés a karrierista nőre.

– Hallgass ide, édesem! Az én történetemnek vége. Voltak víg napjaim, és most már a vége felé járok. De azt csak a jó ég tudja, hogyan fordul a te történeted. Úgyhogy tegyél meg mindent a boldog befejezésért!

Aranyosan lekezelő volt a hangja. Mintha csak egy ificsapat edzője tartana lelkesítő beszédet a csapatának. *Ideje lenne témát váltani* – gondolta Jane. *Csak úgy finoman, észrevétlenül.*

– Beszélj a gyerekkorodról, Carolyn néni!

Carolyn felnevetett. A hangja lágy volt, mint a szobahőmérsékletű vaj.

– Meséljek a gyerekkoromról, csak így hirtelen. Nos, nem bánom. Bicegtem az első pillanattól, ahogy járni tudtam. Mi szegények voltunk, és a nagymamád meg én egy ágyban aludtunk, amely egyik oldalára lejtett. Habár nem lehetek benne biztos, hogy az az ágy volt az oka...

Amikor Shirley visszatért a mosdóból, Carolyn éppen ott tartott, hogy mennyibe került a tej gyerekkorában, és Shirley elismerő mosollyal jutalmazta a lányát. Hála az égnek, hogy nem hallotta a beszélgetésnek a dilis unokahúgról szóló részét. Jane anyja tetőtől talpig gyakorlatias ember volt, vagyis a vastag szemüvegkeretétől a strapabíró cipősarkáig, aki nem tűrné, hogy a lánya valamiféle fantáziavilágban bolondozzon.

És Jane nem is érthetett volna jobban egyet vele. Egy harmincvalahány éves nőnek valóban nem volna szabad addig ábrándoznia egy kétszáz éves könyv egyik szereplőjéről, míg teljesen össze nem kuszálja miatta a sokkal fontosabb valóságos életét és a kapcsolatait. Hát persze hogy nem volna szabad.

Jane ráharapott egy rukolára.

6 hónappal ezelőtt

CAROLYN NÉNI ELHUNYT.

– És szerepelsz a végrendeletében, drágám! – közölte az anyja, mikor Vermontból telefonált. – Úgy tűnik, az az ebéd az utolsó pillanatban bevált. Az ügyvédje majd megkeres. Hívj fel azonnal, amint megtudod az összeget!

Jane letette a telefont, és leült, igyekezve nem gondolni a végrendeletre. Pár percig emlékezni akart arra az asszonyra, aki szerette Harold arcát, aki elvesztegetett három évtizednyi szerelmet, és aki feltépte Jane mellkasát, és kiterítette elé, amit látott benne. A lány nem ismerte Carolynt eléggé ahhoz, hogy gyászolja, de ahhoz igen, hogy megindultan eltűnődjön kicsit a halál misztikumán.

Bár nem álltak közel egymáshoz, Carolyn mégis gondolt rá, és belefirkantotta a nevét a végrendeletébe. Vajon mit hagyhatott egy szinte ismeretlen rokonra? Carolynnak nagy családja volt, úgyhogy az összeg nem lehet túl nagy, ugyanakkor a nagynénje gazdagságáról legendák keringtek a családban. Vajon elég lesz-e arra, hogy légkondicionált lakásba költözzön? Vagy arra, hogy többé ne kelljen dolgoznia?

Jane visszahőkölt a gondolattól. Nem is csak arról volt szó, hogy szerette a munkáját – nem volt rossz állása, képszerkesztő volt egy magazinnál –, hanem, ugye, hogy egyáltalán *volt állása*. Nem hajíthatja el a stabilitásnak egy ilyen fontos elemét. Ami biztosítja, hogy legyen hová mennie mindennap, hogy legyen valami, ami (a férfakkal ellentétben) nem rántja ki alóla a talajt. De útban az ügyvédhez, a földalattin Jane mégis eltűnődött, hogy vajon beadná-e a derekát, ha egy nagy összeggel megkísértenék. Felmondana-e a munkahelyén, venne-e egy házat a Hamptons-on, és örökbe fogadna-e egy Porridge nevű törpe uszkárt, aki a szőnyegre pisilhetne?

Ezek a kérdések meg az uszkár nevének lehetséges változatai foglalkoztatták, miközben felliftezett az ügyvédi iroda elegáns, szürke épületében a konzervatív berendezésű, borvörösre és barnára festett irodába, beült a dúsan párnázott bőrfotelbe, hogy aztán azt hallja a rendkívül sápadt ügyvédtől:

– Ön nem gazdag.

– Tessék?

– Valójában semennyi pénzt sem hagyott önre.

A férfi megfontolt lassúsággal pislogott, egy békára emlékeztetve Jane-t.

– Az emberek gyakran reménykednek, úgyszólván szeretem ezt rögtön tisztázni.

Jane kínosan felnevetett.

– Ó, én nem is számítottam rá.

– Hát persze.

Az ügyvéd leült, és takarékos mozdulatokkal egy papírhalomban kezdett kutatni. Közben mondott valamit ügyvéd nyelven, de Jane nem figyelt. Arra próbált rájönni, hogy a kimért pislogáson kívül még mi teszi a férfit olyan hüllőszerűvé. A feszes, fényes arcbőre –

döntötte el végül. Meg hogy a két szeme olyan távol ül egymástól. Meg a salátazöld bőrszíne (na, jó, valójában nem volt zöld színű, de minden egyéb stimmel). A férfi még mindig beszélt.

– Ügyfelünk... meglehetősen szeszélyes volt... a végrendelete tekintetében. Vásárlásokat eszközölt néhány barát és családtag javára, a vagyon zömét pedig jótékony célra hagyta. Az ön számára megszervezett egy vakációt.

Átnyújtott Jane-nek egy túlméretezett prospektust. A borítón egy nagy kúria fotója volt látható. Az előtérben egy kiskabátot, kravátlit és térdnadrágot viselő férfi sétált egy empire fazonú ruhát és főkötőt viselő nővel. Rendkívül elégedettnek tűntek.

Jane keze megdermedt.

Elolvasta az elegánsan szedett szöveget.

Pembrook Park, Kent, Anglia. Térjen be hozzánk három hétre, élvezze a vidéki jó modort és vendégszeretetet! Teázás, egy-két tánc, kis séta a parkban, váratlan találkozás egy bizonyos úriemberrel... mindennek betetőzése a bál, és talán valami ennél is több...

Itt még mindig a régensherceg uralkodik egy gondtalan Anglia fölött. Nincs forgatókönyv. Nincs előre megírt befejezés. Egy vakáció, amelyet senki más nem nyújthat önnek.

– Nem értem.

– Ez egy all-inclusive, háromhetes vakáció Angliában. Ha jól értettem, jelmezbe öltözik, és úgy tesz, mintha 1816-ban élne.

Az ügyvéd átadott egy csomagot.

– Első osztályú repülőjegy is tartozik hozzá. A vakációt nem lehet pénzre váltani, ügyfelem gondoskodott róla. De ha készpénzre

van szüksége, az első osztályú jegyet átválthatja turista osztályra, és elteheti a különbözetet. Mindig élek ilyen javaslattal, ha tehetem. Örülök, ha az ügyfél segítségére lehetek.

Jane nem nézett fel a prospektusból. A fotón lévő férfi és nő fogva tartották a tekintetét, mint a bűvész ingaként lengő órája. Jane gyűlölte és imádta őket, vágyott rá, hogy ő legyen az a nő, de közben tudta, hogy muszáj itt maradnia New York Cityben, két lábbal a földön, és úgy tennie, mint akinek nincsenek ilyen fura képzelgésesei. Senki nem tudott ezekről a gondolatokról. Sem az anyja, sem a legközelebbi barátai. De Carolyn néni igen.

– És elteszem a különbséget.

– Csak mindenképpen jelentse be az adóhivatalnak!

– Rendben.

Furának tűnt, hogy Carolyn előbb rámutat erre a fogyatékoságra szegény, szálnalmas unokahúgában, azután pedig egyenesen a fenevad torkába küldi. Jane felnyögött.

– Reménytelen eset vagyok.

– Hogy mondta?

– Ó, hangosan kimondtam? Egyébként *nem* vagyok reménytelen eset, épp ez a probléma. Inkább túlságosan is reménykedő vagyok.

Kihúzta magát, és az ügyvéd íróasztalának támaszkodott.

– Ha elmesálném magának az első tucat udvarlóm történetét, azt mondaná, nincs ki a négy kerekem, ha ezek után valaha is újra randiztam valakivel. Pedig megtettem! Annyira nehéz felfogású vagyok, hogy ennyi időbe telt, amíg végképp letettem a férfiakról, csak, tudja, mégsem tudok egészen lemondani róluk. Úgyhogy... minden reményemet egy eszményi férfira irányítom, olyan valakire, aki nem tud elutasítani, mert nem is létezik!

Az ügyvéd megigazított egy papírhalmot.

– Azt hiszem, tisztáznom kell, Miss Hayes, hogy nem akartam flörtölni magával. Én boldog házasember vagyok.

Jane-nek tátva maradt a szája.

– Ó, hát persze hogy az. Az én hibám. Most megyek.

Felkapta a retiküljét, és kirohant.

A felvonó lezuhant vele az utca szintjére, és amikor kilépett az ajtaján, továbbra is olyan érzése volt, mintha a föld megnyílna alatta, és ő zuhanna.

Így sétált/zuhan vissza a munkahelyére, ahol aztán belerogyott szürke, görgős székébe.

Alighogy megnyikkant a széke, Todd, a főnöke máris ott termett a fülkénél.

– Mizújs, Jane? – kérdezte azzal a hamis *Maffiózók* akcentussal, amelyet gyakran használt.

– Minden a legnagyobb rendben.

Jane rámeredt a férjára. Toddnak új frizúrája volt. Svédszőke haja tüskésre volt kihúzva, valami elképzelhetetlen mennyiségű, málnaillatú hajzselével. Ez a frizura csak egy tizenöt éves kamasznak állt volna jól, aki örökké durcás arcot vág. De Todd vigyorgott. És már negyvenhárom éves volt. Jane eltűnődött, vajon megköveteli-e az udvariasság, hogy ezt a nyilvánvaló baklövést megdicsérje.

– Ööö... izé... másilyen a hajad.

– Hé, ti lányok mindig észreveszitek az új frizurát! Így van? Nincs igazam?

– Azt hiszem, én épp most bizonyítottam be – felelt a lány szomorúan.

– Szuper. Hé, figyelj! – telepedett oda Jane íróasztala szélére. – Kaptunk az utolsó pillanatban egy pluszmelót, ami különleges odafigyelést igényel. Talán úgy tűnik, hogy csak egy alap fotóválogatás,

de ne hagyd magad félrevezetni! Ez a tizenhatodik oldal nagyon-nagyon fontos anyagához lesz. Odaadhatnám alapból az egyik gyakor-noknak, de inkább téged választalak, mert úgy gondolom, te szuper munkát végzel majd. Mit mondasz?

– Hát persze, Todd.

A férfi diadalmasan felemelte a levegőbe a két hüvelykujját, és ott is tartotta, miközben pislogás nélkül, mosolyogva nézett a lányra. Jane pár pillanat múlva már kínosnak találta a csendet. Vajon mit vár tőle a férfi? Talán belecsapjon a kezébe? Gondosan a hüvelykujjához illesztve a sajátját? Vagy csak a nyomaték kedvéért tartja még mindig a magasban a kezét?

Végül, mikor már túl hosszúra nyúlt a csend, Jane felemelte a saját két hüvelykujját, a férfi mozdulatát utánózva.

– Rendben, Lady Jane-em – biccentett Todd, aztán elsétált, még mindig a levegőben tartott kézzel. De legalább nem hívta megint randira. Vajon mi volt az oka, hogy amikor még olyan fájdalmasan sóvárgott egy férfi után, mindenki házas volt, de amint megpróbált lemondani róluk, hirtelen olyan sok férfi lett kínosan elérhető?

Amikor Todd kölnijének illata elenyészett a folyosón, Jane megguglizta a Pembroke Parkot.

Ezen a néven több parkot is talált szerte az Egyesült Államokban, de nem volt egyetlen utalás sem Jane Austenre, sem Angliára. Néhány blogban pár titokzatos bejegyzés mintha Jane Pembrokejára vonatkozott volna, mint például amikor egy „napbarnította bulipasi” nevű illető azt írta: „Most értem vissza Pembroke Parkból. Már másodjára jártam ott. Még jobban sikerült, mint az első, különösen a bál... de aláírtam egy titoktartási nyilatkozatot, úgyhogy ennél többet nyilvánosan nem mondhatok erről.”

A megfoghatatlannak tűnő helyszínről nem volt Wikipédia-szócikk. Sem fotók. Ez a hely volt az üdülőhelyek titkos zónája.

Jane finoman hozzáütögette a fejét a monitorhoz.

Egész délután az a kérdés motoszkált a fejében, hogy elmenjen-e. Természetesen bőven volt szabadsága. Kitűnő prémium csomagjának része volt évente három hét szabadság, ő pedig ritkán ment üdülni (észrevette, hogy gondolatban az Angliában használatos „üdülés” szót használta a „vakáció” helyett, biztos jeleként annak, hogy már eldöntötte, elmegy). Különben is: nem visszaváltható. Ízelgette a szót. Vitatkozott a gondolataival, azok pedig visszafejeseltek, miközben a fotóadatbázisokban kutató Todd alapvetően szuper projektjéhez. Keresett szó: mosolygó nő. 2317 eredmény, túlságosan sok. Szűkítsük a keresést: mosolygó üzletasszony. 214 eredmény. Szűkítsük tovább: mosolygó huszonéves üzletasszony.

És egyszer csak megjelent Jane saját arca a monitoron, ahogyan a 7. számú expasija, a bűnöző művész lefényképezte. Jane már korábban is belebotlott ebbe a képbe. Az ő munkakörében nehéz lett volna nem látnia a teljes digitális birodalom összes tárolt fotóját legalább kétszer. De most nagyon rossz volt az időzítés. Amikor úgyis zsong a fejében a sok gondolat a saját ostobaságáról és sebezhetőségéről, és egyéb dr. Philnek való dolgokról, akkor hirtelen szembenéz vele a saját, több évvel fiatalabb képe, kellemetlen módon emlékeztetve arra, hogy ugyanilyen ostoba és sebezhető volt már akkor is. Semmit sem változott. Már több éve ugyanabban az érzelmi mocsárban tapos térdig, és már nem is érdekli.

Miután megtalálta Toddnek a megfelelő fotót, kétszeri átszállással elvonatozott Brooklynba, és ledobta magát Molly kanapéjára. Fél szemét az építőkockákért verekedő ikreken tartotta, a másikat pedig belenyomta egy díszpárnába. Feje fölé emelte a karját, megadást

jelző zászlóként lebegtetve a prospektust a levegőben. Molly kivette a kezéből és elolvasta.

– Szóval idáig fajult a dolog – jegyezte meg végül.

– Segítség! – nyikkant meg Jane.

Molly bólintott.

– Nem is tudom, Jane. Úgy gondolod, jó ötlet kitenni magad ilyen-
minek? ... *Ügyes vagy, Jack! Egyedül raktad fel azokat a kockákat? Ügyes
fiú vagy, az én ügyes nagyfiam...* Lehet, hogy ez még ront a dolgon.
Esetleg mindörökre elsüllyedsz egy ilyen Mr. Darcy-féle álmvilágban.

Jane felült.

– Szóval tudod, milyen súlyos a helyzet? Tudsz az egész Darcy-
izéről?

Molly megnyugtatón Jane combjára tette a kezét.

– Szívem, én nem hibáztatlak téged. Szörnyű balszerencséd
volt ezzel az egész szá... ööö... kaka románcsal – helyesbített me-
net közben Molly, a gyerekekre pillantva. Hannának közben si-
került mindkét ujját belenyomni az orrlyukába, és odatotyogott
Mollyhoz, hogy bemutassa neki is.

– *Megtaláltad az orrlyukadat? Okos kislány...*! Janie, nagyon szomo-
rú leszel, ha kimondom? Tényleg megmondjam, hogy mit gondolok?

– Mondjad!

– Rendben.

Mély lélegzetet vett.

– Ez a megszállottság...

Jane felnyögött a szó hallatán, és teljesen beletemette az arcát a
díványpárnába.

– ...már középiskolás korunk óta érlelődik. Magam is képzelőd-
tem róla, hogy megugranám Darcy testét, de te élethivatást csináltál

belőle. Az igaz, hogy egy sereg pocsék kapcsolat kényszerített rá, de az utóbbi pár év...

– Tudom, tudom – motyogta a párnába Jane. – Becsavarodtam, ártottam magamnak, és még csak nem is vettem észre. De most már belátom, úgyhogy talán mégis rendben vagyok.

Molly kis szünet után megkérdezte:

– És tényleg rendben vagy?

Jane megrázta a fejét, és vele együtt a párnát is.

– Nem! Rettegek, hogy újra megteszem. Annyira félek, hogy már teljesen sérült áru vagyok és kidobni való és nem szerethető, ráadásul még azt sem tudom biztosan, hogy mit csinálok rosszul. Mit tegyek, Molly? Kérlek, mondd meg!

– Ó, édesem...

Molly megköszörülte a torkát, és a legkedvesebb hangján megkérdezte:

– Észrevetted már, hogy minden fiúról, akivel akár csak egyszer is randiztál, úgy beszélsz, mintha a pasid lett volna?

Jane észrevette. Sőt, egytől tizenháromig megszámozta az összes pasiját, és magában csak a sorszámuk szerint gondolt rájuk. Most örült neki, hogy ezt sosem említette Mollynak.

– Ez nem igazán normális dolog – jelentette ki Molly. – Ez... valahogy túlzás. Mintha túl nagy várákozással tekintenél egy kapcsolatra, mielőtt még egyáltalán elkezdődött volna.

– Ühüm – Jane erre csak ennyit tudott kinyögni, még a legjobb barátjának is. Ez fájdalmas téma volt. Olyan, mintha tűt döfnének belé. Pár évvel ezelőtt eljátszott a gondolattal, hogy felkeres egy terapeutát,

és bár végül eldöntötte, hogy ő valójában nem az a diligyógyászhoz járó típus, egy dolgot megértett önmagával kapcsolatban. Ő nagyon fiatalon, Austentől tanult meg szeretni. És éretlen fejvel úgy értelmezte, hogy Austen világában nincs olyan, hogy csak úgy együtt járunk. Minden románcnak szükségszerűen házassághoz kellett vezetnie. A flörtölés arra szolgált, hogy az ember megtalálja azt a társat, akihez aztán élete végéig ragaszkodhat. Úgyhogy Jane mindig reménykedett, és amikor egy-egy románc véget ért, az órá olyan brutális hatással volt, mint egy válás. Túlságosan felfokozottak lennének az érzelmei? Ó, igen. De mégis mit tehetett volna?

– Jane – mondta Molly, és megdörzsölte a karját. – Olyan sok minden van az életedben. Nincs szükséged erre a Pembroke Park-ra, és semmi esetre sincs szükséged Mr. Darcyra.

– Tudom. Hiszen nem is létezik. Nem, hát persze, tudom, de talán...

– Nincs semmiféle talán. Nem létezik.

Jane felnyögött.

– De nem akarom beérni kevesebbel.

– Pedig mindig azt teszed. Minden egyes fickóval, akivel csak randiztál.

Jane felegyenesedett.

– Egyik sem szeretett engem, igaz? Soha. Némelyikük kedvelt, vagy kényelmes megoldásnak talált, de... Tényleg annyira szálnalmas vagyok?

Molly végigsimított a haján.

– Nem, dehogyis – mondta. Ami azt jelentette, igen, de én így is szeretlek.

– Áááá! – hördült fel Jane. – Nem tudom, mit tegyek. Nem bírom magamban. Te honnan tudtad, hogy neked Philip az igazi?

Molly vállat vont. Ugyanezzel a mozdulattal vonta meg a vállát tizennyolc évvel ezelőtt, a nyári táborban, amikor Jane megkérdezte tőle:

– Megetted az összes pillecukromat?

És ugyanígy vont vállat, amikor Jane hatodikban odaállt elé az újhullámos szerelésében, és megkérdezte tőle:

– Hogy nézek ki?

Aztán a főiskolán Molly megesküdött, hogy véget értek a léha évek, mostantól kezdve őszinte nő lesz, aki nem fél kimondani az igazat – és akkor íme, már megint itt ez a (rossz pénz nem vész el) vállvonogatás.

Jane dühösen rámeredt.

– Ne merészed, Ms Molly Andrews-Carrero! Mi a titok? Áruld el! Honnan tudod, hogy Philip az igazi?

Molly a spagettiszósz egy beszáradt foltját piszkálta a nadrágján.

– Ő... elhiteti velem, hogy én vagyok a legszebb nő a világon. Minden áldott nap.

Jane sosem vallotta volna be, de ezektől a szavaktól könnyek kezdtek gyülekezni a szemhéja mögött.

– Húha! Ezt még sosem említetted. Miért nem mondtad ezt el korábban?

Molly már kezdte volna megvonni a vállát, aztán megállt a mozdulat közben.

– Az ember nem mond ilyesmit a legjobb barátnőjének, aki szingli. Olyan, mintha az orrod alá dörgölném a boldogságomat.

– Ha nem szeretnék annyira, most képen törölnék – jelentette ki Jane, aztán Mollyhoz vágta a díványpárnát. – Beszélned kell ezekről a dolgokról. Tudnom kell, hogy az ilyesmi lehetséges-e.

Vagy lehetetlen – tette hozzá gondolatban.

– Jól vagy? – kérdezte Molly.

– Igen, jól. Mert eldöntöttem, hogy egyszer s mindenkorra végeztem a férfiakkal.

– Ugyan már! Ne kezd megint! Drágám...

– Ezúttal komolyan gondolom. Elegem volt. A csontjaimban érzem, hogy én sosem fogom megtalálni az én Philipemet, és ebbe a sok reménykedésbe meg várakozásba már belepusztulok.

Mély lélegzetet vett.

– Jó lesz ez így, Molly. Majd meglátod. Ideje elfogadnom, hogy vénlány maradok. Ideje...

– Vigyázz! – kiáltotta Molly. Ledobta a prospektust, és felugrott. Ugyanebben a pillanatban Jack a tejbe áztatott müzslivel teli tálkát a fejére borította, mint valami csöpögő kalapot.

Hanna felvette a fényes papírból készült kis füzetet, és átnyújtotta Jane-nek, aztán befészkelte magát az ölébe. A kis test érintése olyan tökéletes és kellemes érzés volt, mint amikor az ember egy forró csokoládéval teli csészén melengeti a kezét. Amint Molly gyermekét tartotta, Jane az öröm mellett ismét érezte a gyomrában azt a fura fájdalmat is, amely mintha gonoszul azt üzenté volna, neki talán sosem lesz saját gyereke.

– Sikoltoznak a petesejtjeim – jelentette ki Jane.

– Sajnálom, édes! – szólt ki Molly a konyhából.

– Könyv – rázta meg Hannah a prospektust. Nézegetni kezdték.

– Ott egy ház – mondta Jane. – Hol van a férfi? Igen. És hol a nő? Aha, az én leszek. Tudtad, hogy Jane nénikéd megbuggyant? Hogy titokban valaki más akar lenni, egy másik korban, hogy úgy szeressék, mint egy könyv kitalált szereplőjét? És hogy mennyire megveti ezt a dolgot magában? Nos, ennek már vége!

– Vége! – kiáltott Hanna. Becsukta a prospektust, lecsúszott Jane öléből, és nekiállt valami érdekesebb dolgot keresni, miközben hangosan kántálta:

– Víziló, víziló!

Jane ismét leheveredett, de ezúttal a feje *alá* tette a díványpárnát. Rendben van, gondolta, *el fog menni*. Ez lesz az utolsó nagy próbálkozása. Ahogy Becky barátnője elment egy „annyit ehét, amennyit csak tud” hajókázásra, mielőtt másnap befeküdt volna egy gyomor-összűkítő műtetre. Jane is még egyszer utoljára tesz egy próbát, mielőtt végleg lemondana a férfiakról. Elmerül ebben a fantáziavilágban, remekül fogja érezni magát, és aztán örökre eltemeti magában az egészet. Nem lesz több Darcy. Nem lesz több férfi, és pont. Amikor hazatér, tökéletesen normális nő lesz, elégedett szingli, aki jól megvan magában.

Még a DVD-it is kihajítja.

Három héttel és egy nappal ezelőtt

JANE ÁTREPÜLT LONDONBA, és a Heathrow-n egy limó (*Egy limó!* – gondolta) várt rá. Az egyenruhás sofőr kinyitotta az ajtót, és elvette az utazótáskáját – csak egy váltás ruha kell, pipereholmi és valami elfoglaltság az útra – mondták. Semmi másra nem lesz szüksége, amint megérkezik a Parkba.

– Messze van? – kérdezte a sofőrt.

– Körülbelül háromóránycor, asszonyom – felelte az, tekintetét a járdára szögezve.

– Még három óra.

Jane valami angolosan szellemes megjegyzéssel törte a fejét.

– Máris úgy érzem magam, mint egy háromszor felhasznált teafilter.

A férfi el sem mosolyodott.

– Ó! Ööö... én Jane vagyok. Magát hogy hívják?

A sofőr megrázta a fejét.

– Nem mondhatom meg.

Hát persze – gondolta Jane. *Most lépek át Austen világába. A személyzet láthatatlan.*

Jane az úton átolvasta „A régensség korabeli társadalom története” című jegyzetköteget, és közben úgy érezte magát, mintha egy érdektelen, de kötelező főiskolai kurzus vizsgájára készülne. Nem volt rá jellemző, hogy ilyen készületlenül vágjon bele valamibe. Magában elismerte, hogy szándékosan zárta ki a gondolataiból ezt az egészet, amióta csak aláírta a papírokat, és visszaküldte őket a békaszerű ügyvédnek. Hiszen még most is szinte fizikai fájdalomként áradt el az izgalom benne, ha erre a kalandra gondolt, éppúgy, mint amikor a középiskolában egy döntő gólt kellett bedobnia a kosárlabdameccsen.

A vaskos jegyzetköteg bőségesen ellátta olvasnivalóval.

- Megismerkedéskor az urat mutatják be a hölgynek, mivel úgy vélik, az ő számára megtiszteltetés, hogy a hölgyet megismerheti.
- A család legidősebb lányát „Miss” plusz családnéven szólítják, míg a fiatalabb lányokat „Miss” plusz keresztnéven és családnéven. Például Jane a legidősebb Miss Bennet volt, míg a húga Miss Elizabeth Bennet.
- A whist a bridzs korai formája, amelyet két pár játszott. A szabályai...

És így tovább, bosszantó módon római számokkal ellátott oldalakon keresztül. Az epilógus egy figyelmeztetés volt, amelyet Pembroke Park tulajdonosnője, a valószínűtlen nevű Mrs. Wattlesbrook írt:

„Fontos, hogy ezeket a társasági szokásokat szó szerint betartsák. Vendégeink érdekében azt, aki szándékosan megsérti a szabályokat,

felkérjük a távozásra. A tökéletes megmerítkezés a régensség korában az egyetlen módja annak, hogy megtapasztalják Austen Angliáját.”

Pár órával később, amikor a névtelen sofőr megállt az autóval, és kinyitotta az ajtaját, Jane érintetlen, végtelen, smaragdzöld tájban találta magát, amelyet az utazási irodák prospektusaiból már jól ismert. Az októberi ég felhős volt, mint ahogy az már Angliában lenni szokott, a talaj pedig – természetesen – kellemetlenül nedves. A lányt egy magányosan álló épülethez vezették, amely úgy nézett ki, mint egy régimódi fogadó. Még cégtáblát is lengetett rajta a szél „Fehér Szarvas” felirattal, és egy szürkés színű állat festett képével, amely határozottan számárnak tűnt.

Az épület belül barátságos volt és nagyon meleg, a kandallóban lobogó, az évszakhoz képest túl nagy tűznek köszönhetően. Egy régensség korabeli ruhát és a férjezett nők főkötőjét viselő asszony emelkedett fel egy íróasztal mögül, és a kandalló mellett álló székhez vezette Jane-t.

– Isten hozta 1816-ban. Én Mrs. Wattlesbrook vagyok. Önt pedig hogyan szólíthatjuk?

– A Jane Hayes megfelel.

Mrs. Wattlesbrook felvonta a szemöldökét.

– Valóban? Biztos, hogy meg akarja tartani a keresztnévét? Nos, jól van, de a teljes nevét nem tarthatja meg, nem igaz? Miss Jane Erstwhile-nak fogjuk szólítani.

Erstwhile?

– Ööö... rendben.

– És mennyi idős, Miss Erstwhile?

– Harminchárom éves vagyok.

Mrs. Wattlesbrook türelmetlenül hajolt felé az íróasztala fölé.

– Nem értett meg engem. Mennyi idős lesz itt? – kérdezte, jelentősegteljesen megemelve a szemöldökét. – Ugye tisztában van vele, hogy ebben a korban egy harminchárom éves hölgy már végleg vénlőnynek tekintendő, akinek esélye sincs a házasságra?

– Nem szeretnék hazudni az életkoromról – jelentette ki Jane, aztán összeresztette. Éppen most készül belépni Austen világába, ahol majd úgy tesz, mintha 1816-ot írának, és a színészek a barátai meg a családtagjai, esetleg a széptevői volnának, és ő amiatt aggódik, hogy néhány évet le kell faragnia a korából? Összerándult a gyomra, és most először gondolt arra, hogy talán nem lesz képes végigcsinálni ezt az egészet.

Mrs. Wattlesbrook átható pillantást vetett rá. Jane nagyot nyelt. Vajon benne is megvan Carolyn félelmetes intuíciója? Talán megérezte, hogy Jane nem tétlen vakációzóként jött ide, hanem azért, mert megszállott? Vagy esetleg még ennél is rosszabbat feltételez róla? Hogy Jane komolyan veszi ezt a fantáziavilágot, és azt képzei, megglelheti a nagy őt és a szerelmet ezen az időutazáson?

Jane anyja gyakran mesélte, hogy amikor megkérdezték, mi akar lenni, ha megnő, Jane egészen nyolcéves koráig teljes meggyőződéssel azt felelte:

– Hercegnő akarok lenni.

Aztán mire serdülőkorba ért – talán anyja szelíd gúnyolódásának köszönhetően –, megtanulta elrejtteni a vágyait az ilyen elérhetetlen dolgok iránt, mint hogy hercegnő legyen belőle, vagy szupermodell, vagy Elizabeth Bennet. Megtanulta elásni és elrejtteni őket, amíg végül önálló életre kelve valahogy mégis igaznak nem tűntek. Jaj, akár rögtön el is nyúlhatna egy freudi díványon.

Nem számít. Jane elhatározta, hogy most kiássa ezeket a gyomokat az életéből, és elhajtja őket. Olyan tökéletesen ki fogja élvezni

ezt az álmok birodalmába tett utazást, hogy könnyű lesz három hét múlva maga mögött hagynia az egészszet. Austent, a férfiakat, a fantáziálást, ezt az egész kort. De ahhoz, hogy ez működjön, meg kell maradnia Jane-nek, magának kell megtapasztalnia mindent, úgy-hogy makacsul ragaszkodott a valódi életkorához.

– Mondhatnám esetleg azt, hogy „Még nem vagyok harmincnégy”, ha úgy megfelel – mosolygott rá ártatlanul Mrs. Wattlesbrookra.

– Valóban – szorította össze az ajkát a nő, jelezvén, hogy tréfának itt semmi helye. – Itt-tartózkodása idején még egy vendég lesz Pembroke Parkban – egy bizonyos Miss Charming, aki tegnap érkezett. Miss Amelia Heartwright pedig majd Pembroke Cottage-ban fog lakni, úgyhogy vele is gyakran fog találkozni. Elvárom önöktől a tökéletes, hölgyekhez illő jó modort és társalgást még egymás között is. Más szóval semmi pletyka, semmi egyetemi beugratós történetek, semmi *ja*, vagy *he?* és a többi. Nagyon szigorúak a szabályaim?

Úgy tűnt, mintha választ várna, ezért Jane azt felelte:

– Elolvastam a jegyzetekben a figyelmeztetését.

Mrs. Wattlesbrook felvonta a szemöldökét.

– Egy olvasó ember? Milyen üdítő változatosság!

Teátrálisan, közben hümmögve beletúrt Jane papírjaiba, aztán felpislogott a lányra a főköltője pereme alól.

– Tudom, miért van itt.

Tudja!

– Tételes pénzügyi elszámolásokat kapunk, ezért tudom, hogy nem ön fizetett az itt-tartózkodásáért. Úgyhogy mindjárt szabaduljunk is meg a drámától, rendben?

– Ezt nevezi drámának? – kérdezte Jane megkönnyebbülve, hogy a nő csak Carolyn végrendeletére utalt.

– Tessék?

Mrs. Wattlesbrookot nem lehetett eltántorítani a szándékaitól. Jane felsóhajtott.

– Igen, a nagynéném hagyta rám ezt a nyaralást a végrendeletében, de nem tudom, mit ért *dráma* alatt. Nem állt szándékomban eltitkolni...

– Nem kell nagy ügyet csinálni belőle – hessentette el magától Jane tiltakozását Mrs. Wattlesbrook, mintha csak valami kellemetlen szagot akarna kiterelni az ablakon. – Ön itt van, és minden költsége ki van fizetve. Nem szeretném, ha aggódna amiatt, hogy nem gondoskodunk megfelelően önről, csak azért, mert nem a szokásos típusú vendégünk, és anyagi helyzetét tekintve nincs rá esély, hogy valaha is visszatérő vendégünk legyen, vagy, hogy esetleg olyan körökben forogjon, ahol ajánlhatna minket reménybeli ügyfeleknek. Hadd nyugtassam meg, mi továbbra is megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy az ön látogatását, a körülményekre való tekintet nélkül, élvezetessé tegyük.

Mrs. Wattlesbrook elmosolyodott, felfedve sárgás fogsorát. Jane csak pislogott. Anyagi helyzet? Szokásos típusú vendég? Nagy erőfeszítéssel vett két mély jógalélegzetet, aztán viszonzta a nő mosolyát, és közben térdnadrágos urakra gondolt.

– Rendben.

– Na, jól van – veregette meg Jane karját a nő, egyszerre az anyai gondoskodás és a vendégszeretet megtestesítőjévé válva.

– Igyon kérem egy teát! Átfázhatott az utazás alatt.

A hőmérséklet a limóban, ettől az álfogadótól eltérően, valójában nagyon is kellemes volt, és a nagy forróságban Jane egy csésze forró teára vágyott a legkevésbé. De emlékeztette magát, hogy jobb lesz, ha belemegy a játékba, úgyhogy izzadt és teázott.

Mrs. Wattlesbrook letelepedett mellé, és nekiállt kikérdezni tőle a tanultakat: a kártyajátékok és az általános etikett főbb szabályait, a régensség korabeli aktuális eseményeket és így tovább. Jane úgy feleltetett, mint egy izgulós tizenéves a szóbeli vizsgán.

Aztán átmentek a gardróbszobába, ahol Jane magára öltött egy lábszárközépig érő, hálóingszerű alsóinget. Erre aztán felpróbált egy sor push-up melltartóval egybeépített fűzőt, amihez képest a fürdőruha-vásárlás könnyed szórakozásnak tűnt. Végül találtak egyet, amely nem vágott be hónaljban, viszont finoman ösztönözte Jane-t a helyes testtartásra, és biztosította azt a dús keblű dekoltázst, amely a régensség korában, úgy tűnt, kötelező előírás volt.

– Ezt megőrzöm, amíg visszajön – szólta Mrs. Wattlesbrook, karnyújtásnyira eltartva magától Jane lila melltartóját és bugyiját. Majd átnyújtott Jane-nek egy fehér pamutbugyogót, és közölte vele, hogy a tökéletes „Élmény” átéléséhez még az alsóneműnek is régensség korabelinek kell lennie. Úgy tűnt, sok mindent fel kell áldozni a tökéletes élmény érdekében, kivéve a sminket. Jane-nek rá kellett jönnie, hogy Pembroke Park szabályai nem minden téren törekednek a korhűség betartására.

Mrs. Wattlesbrook kinyitott egy szekrényt, felfedve az öltözekeket, amelyeket Jane méretei alapján készítettek. Négy nappali ruhát, három estélyit, egy fehér, csipkés bál ruhát, két rövid kabátkát, egy karcsúsított, barna hosszú kabátot, két kalapot, egy élénk-vörös stólat és egy rakás kombinét, bugyogót, harisnyát, cipőt és selyemtopánkát.

– Hű! A mindenit! – Jane percekig csak ennyit volt képes kinyögni, mohón zongorázva ujjával a levegőben, mint egy Harpagon, aki alig várja, hogy ebbe a nagy gazdagságba belemeríthesse a kezét.

– Ez mind az enyém?

– Ön fogja *viselni*, igen, bár nem tarthatja meg őket. A nagynénje által befizetett összeg csak a ruhaneműk kölcsönzését fedezi.

Mrs. Wattlesbrook kivett egy ruhát Jane mohó ujjai közül, és finoman behajtogatta az utazóládájába.

– Ez estélyi ruha. Most nappali ruhát kell felvennie, azt a rózsaszínt, ott.

A rózsaszín szörnyű ronda volt, úgyhogy Jane a kéket akasztotta le a válláról, nem törődve Mrs. Wattlesbrook sértődött fintorgásával.

Pár perc múltán Jane magára sem ismert: sötétkék selyemmel szegett, kék, nyomott mintás, könyékig érő ujjú ruhát viselt, harisnyát, amelyet harisnyakötő rögzített a combján, és fekete bokacipőt. Oldalra fordult, belenézett a tükörbe, és valami buta, bűnösen örömteli érzés fogta el, amit akkor érzett utoljára, mikor Barbi babákkal játszott az unokahúgával tizenkét évesen, amikor tulajdonképpen már túl idős volt hozzá. Most pedig felnőtt nő léte re j elmez es di t ját szott, és nagyon élvezte.

– És íme, itt áll ő – suttogta Jane.

– Most pedig el kell kérnem minden elektronikus kütyüt, drágám.

Jane átadta az MP3 lejátszóját.

– Más egyéb?

Mrs. Wattlesbrook az orrára csúszott szemüveg felett Jane-re nézett.

– Nincs semmi más?

Várt egy kicsit, mintha arra számítana, hogy Jane bevallja, mit rejteget még, de nem tette. Mrs. Wattlesbrook felsőhajtott, és kivitte a lejátszót a szobából, két ujj között tartva, mint egy döglött aranyhalat, amit le akar húzni a vécén. Amíg távol volt, Jane elrejtette a mobiltelefonját az utazóláda legaljára. Ezt nem adja oda, ha

már vette a fáradságot, hogy beállíttassa rajta a nemzetközi szolgáltatást. Úgy érezte, három hétig képtelen lenne az e-mailjei nélkül élni. Különben is, jólesett a káröröm, hogy ezzel valami tiltott dolgot csempész át a határon. Ő nem a szokásos típusú ügyfél, nem igaz? Akkor nem is fog úgy viselkedni, az biztos.

Jane aznap este Mrs. Wattlesbrookkal vacsorázott, és gyakorolta a jó modort az étkezés során, amely a leghosszabb vacsorának tűnt azóta, hogy részt vett a Jobb Papír Massza kutatók nyolcadik éves bankettjén a kilences számú pasival (a vezérszónok témája: „A faforgács tündöklése és bukása”).

– Amikor halat eszik, használja a jobb kezébe vett villát és a bal kezébe vett kenyérdarabkát! Így! Nem használunk kést a halhoz, sem a gyümölcshöz, mert a kések ezüstből vannak, és megfeketednek az ezekben az ételekben található savtól. Ne feledje, sose beszéljen a személyzettel vacsora közben! Még csak ne is említse őket, ne teremtsen szemkontaktust velük! Lehet, hogy ön úgy érzi, ezzel megalázza őket, de arra kérem, próbálja betartani ezeket a társadalmi szokásokat, Miss Erstwhile! Ez az egyetlen módja annak, hogy tökéletesen átélje az Élményt. Gondolom, nem kell figyelmeztetnem az ellenkező nemmel szembeni helyes viselkedésre. Ön fiatal, egyedülálló hölgy, tehát soha nem maradhat felügyelet nélkül egy úriemberrel egy helyiségben. A szabadban is csak akkor, ha mozgásban vannak – úgy értem, sétálnak, lovagolnak, kocsikáznak. Nem érintetik meg egymást, eltekintve a szokásos udvarias társasági gesztusoktól, például megfoghatja a férfi kezét, amikor az lesegíti önt egy kocsirol, vagy belekarolhat, amikor vacsorához vezeti. Nincs bizalmas beszélgetés, sem bizalmaskodó kérdések. Korábbi ügyfelektől úgy értesültem, hogy a románc, amely ilyen kötöttségek között ki-
virul, csak még szenvedélyesebb lesz.

Vacsora után Mrs. Wattlesbrook a fogadó főtermébe vezette Jane-t, ahol egy korhű, barna ruhába öltözött idősebb nő várakozott a zongoránál.

– Mivel alkalma nyílik majd részt venni néhány táncos összejövetelen és egy bálon, tökéletesen el kell sajátítania a menüettet és két falusi táncot. Theodore, jöjjön be!

Egy – valószínűleg a húszas évei végén járó – fiatalember lépett be a terembe. Jane megpillantott a kezében egy megviselt, puha fedelű regényt, mielőtt sietősen elrejtette volna a zongora mögé. A haja elég hosszú volt, ám nem viselt barkót, amit Jane annyira kedvelt. *Magasabb, mint egy átlagos férfi, nyilván kosárlabdázik* – gondolta Jane.

– Ő Theodore, a birtok egyik segédkertésze, de megtanítottam neki a táncokat, így ő helyettesíti az urakat az első este, hogy a vendégeink gyakorolni tudjanak.

Jane kezét nyújtott.

– Jó napot! Én Jane vagyok.

– Nem, nem az – vágott közbe Mrs. Wattlesbrook. – Ön Miss Erstwhile. És nem szabad beszélnie vele, ő csak személyzet. Az Él-mény kedvéért meg kell próbálnunk betartani a szabályokat.

Mrs. Wattlesbrook Miss Aprilra emlékeztette Jane-t, a rosszindulatú, szoros kontyot viselő, pálcát suhogtató balettoktatóra általános iskolás éveiből. Jane nem túlságosan kedvelte Miss Aprilt.

Amikor Mrs. Wattlesbrook elfordult, hogy utasításokat adjon a zongoristának, Jane hangtalanul odasúgta Theodore-nak:

– Bocsnát!

Theodore fantasztikusan széles mosollyal jutalmazta Jane-t, aki ekkor vette csak észre, milyen szép kék a férfi szeme.

– A menüett szertartásos, kecses tánc – jelentette ki Mrs. Wattlesbrook, és behunyta a szemét, hogy élvezze a zenét, amelyet

a zongorista csalogatott elő a billentyűkből. – Ezzel szokás megnyitni a bálakat, felsorakoztatva a társaság minden tagját. Sorban egymás után minden pár középre áll, és ott mutatják be a tánclépéseket. Pukedlizzen a közönségnek, Miss Erstwhile, most a partnerének, és kezdjék!

Mrs. Wattlesbrook bement a lépéseket, Jane pedig pördült, fordult, libbent, hajlott. Azt hitte, kellemetlen lesz majd olyan férfival táncolnia, aki jó harminc centivel magasabb nála, de ez nem kerिंगő volt, vagy a középiskolában megszokott lassúzás. Ez a tánc simán egymásba sikló figurák kombinációja volt. Megfogták egymás kezét, aztán elengedték, elfordultak, eltávolodtak egymástól, majd ismét egymás felé hajoltak.

Jane időnként felkuncogott, amikor elhibázott egy lépést, vagy rossz irányba fordult. Ettől kissé zavarba jött, de azzal vigasztalta magát, hogy legalább nem horkantott. A partnere mosolygott, láthatóan élvezte, hogy ő jól szórakozik. Bár egy formális bálon kesztyűt viseltek volna, itt most fedetlen volt a kezük, és Jane érezte a bőrkeményedéseket a férfi tenyerén, amikor megfogta a kezét, és azt, ahogy a keze tánc közben egyre jobban átmelegedett. Fura volt így megérinteni valakit, összeérinteni a kezüket, érezni a hátán, a derekán a férfi kezét, amint végigvezeti a tánclépések során, miközben valójában egyáltalán nem ismerte. Még csak a hangját sem hallotta.

A férfi átfogta a derekát, és Jane elpirult, mint egy fiatal lány.

A menüett után két népi táncot gyakoroltak. Az első lendületes volt, és a lánynak meg kellett tanulnia, hogyan „szökkenjen elegánsan”. Egyszer táncolt már valami hasonlót hatodikban, egy iskolai rendezvényen (egy tragikus eseményen, amely az egyes számú passival volt kapcsolatos), a második szám pedig egy nyugodt tempójú Virginia sortáncra emlékeztette.

– Az első pár le-föl mozog középen, a többi pedig várja a sorát – magyarázta Mrs. Wattlesbrook. – Egy olyan bálon, ahol sok pár van, ez a tánc fél óráig is eltarthat.

– Szóval ezért volt ideje Elizabethnek és Mr. Darcynak beszélgetni – jegyezte meg Jane –, amíg várták, hogy ők kerüljenek az élre.

– Úgy van – felelte Mrs. Wattlesbrook.

Elszúrtam – gondolta Jane a partnerére pillantva. Vajon mit gondolhat róla? Mit gondolhat egy olyan nőről, aki memorizálja az Austen-könyveket, és jelmezesdit játszik? Jane korábban élvezte a kis flörtölést tánc közben, de most annyira zavarba jött, hogy nem mert többé a férfi szemébe nézni. Amikor végeztek, Theodore ugyanúgy távozott, mint ahogyan megjelent.

Aznap este Jane a térdét átfogva üldögélt a fogadó vendégszobájának kemény matracán. Csinosnak érezte magát a tiszta, fehér alsóingben. Az ablak képkeretként fogta közre az angol tájat, amely kék és lila tónusú, absztrakt festménynek tűnt a gyér fényben. Amikor a táncra gondolt, elfintorodott. Eszébe jutott, milyen jól szórazott, amíg a végén el nem rontott mindent. Nem ezt várta ettől a kalandtól. Ennek jól kell végződnie, a lehető legjobban, noha képtelen volt megfogalmazni, pontosan mire is vágyott.

Egész életében minden kapcsolata úgy végződött, hogy az a vég tönkretett mindent, ami előzőleg jó volt benne. Visszagondolva a viccek elhalványultak, és a különböző pasik egy ködös masszába olvadtak össze. Emlékeiben a hétvégi kirándulások összezsugorodtak, mintha nem tartottak volna tovább egy pillanatnál. Gondolataiban az egész kapcsolat megrövidült és átalakult, míg végül nem szólt másról az egész, csak a szakításról.

Most pedig itt van, valaminek a kezdetén. Lábujjaival az ugródeszka szélébe kapaszkodik, és készen áll a nagy ugrásra. Készen áll,

hogy búcsút mondjon a számozott pasik szánalmas listájának és az Austen által gerjesztett megszállottságnak, amely egyik szánalmas szakítástól a másikig lendítette. Megfogadta magában, hogy ez a vakáció – a kapcsolataitól eltérően – nagyon jól végződik majd.